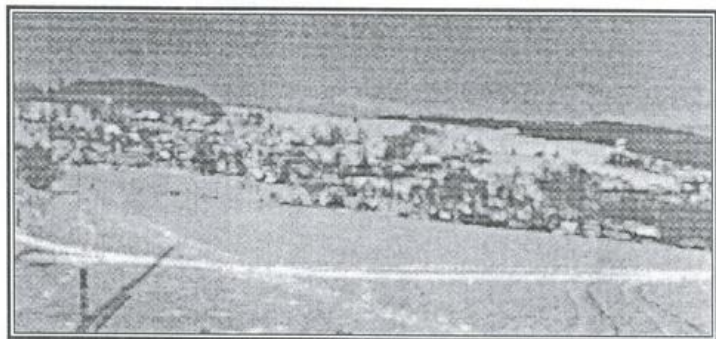




Klub českých turistů ve Vysokém nad Jizerou
Vás srdečně zve
na lyžařsko - turistickou akci
XXIII. ročník



VE STOPĚ PRVNÍ STŘEDOEVROPSKÉ PADEŠÁTKY

v sobotu 12. února 2000

trasy 10 km, 20 km, 30 km, 42 km, 44 km a 55 km

CK ELLE

Nádražní 316
512 43 Jablonec nad Jizerou

Vám nabízí pobyty CK Fischer na rok 2000

Letos pro Vás Cestovní kancelář Fischer připravila novou nabídku slev. Pokud si včas zakoupíte Vaši dovolenou z katalogu 2000, obdržíte následující slevy.

10 % na dospělou osobu + Vaše děti zdarma = pokud Váš zájezd zakoupíte v listopadu
7 % na dospělou osobu + Vaše děti platí pevnou dětskou cenu **4000 Kč** za celý pobyt = pokud zájezd zakoupíte v prosinci
5 % na dospělou osobu + Vaše děti platí pevnou dětskou cenu **5000 Kč** za celý pobyt u Chorvatska a Černé hory jen **4000 Kč** = pokud Váš zájezd zakoupíte v lednu
3 % na dospělou osobu + Vaše děti platí pevnou dětskou cenu **6000 Kč** za celý pobyt u Chorvatska a Černé hory jen **5000 Kč** = pokud Váš zájezd zakoupíte v únoru

PRVNÍ MOMENT

Využijte slev při zaknihování do 29. února 2000. S Fischerem můžete ušetřit, není přitom třeba čekat na LAST MOMENT. První moment je opak nabídky LAST MOMENT. Podmínkou je doplatek zájezdu v termínu do 29. února 2000.

Dále CK ELLE nabízí zimní lyžování ve Francii, Itálii a Rakousku - katalogy možno vyzvednout

Odjezdy autobusů: Jablonec nad Nisou, Liberec, Jičín.
Prodej dalších letních pobytových a poznávacích zájezdů zahájíme 17. ledna 2000.

Rádi Vám poradíme s výběrem Vaší dovolené v naší CK po - pá od 9.00 do 17.00 hodin.

Tel./fax: 0432/59 11 65 Mobil: 0603/572 416 E-mail: krkonose@ckelle.cz

Katalogy si můžete vyzvednout v CK ELLE

Muzeum
Vysoké nad Jizerou

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 1-2/2000 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 400 ks, cena 10, - Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11.
V roce 2000 vytiskla Tiskárna GLOS Semily, s.r.o. - tel./fax: 0431/624584.

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU



Leden - únor 2000

O lásce

Život je píseň - zpívej ji.

Život je hra - hraj ji.

Život je boj - přijmi jej.

Život je sen - uskutečni ho.

Život je oběť - nabídní ji.

Život je láska - užívej ji.

Sai Baba

Milí čtenáři, přejeme vám, aby byl tento rok krásný, plný štěstí, lásky, radosti a slunce.

Redakce Větrníku

Vážení občané,

všichni víme, že odešel rok 1999 a že prožíváme první dny roku, jehož skončením započne nové tisíciletí. Je třeba si uvědomit, že vstupem do roku 2000 se přes noc nic nezměnilo, je zapotřebí, aby naše práce, myšlení a činy pomohly dovést naši společnost k jasným a konkrétním cílům.

Ano, v krátkém čase jsme ušli velký kus cesty, za kterým se můžeme s hrdostí ohlédnout. Jsem rád, že k tomu přispěli i lidé z našeho města a blízkého okolí. Konflikty, které mnohdy v různých podobách vybuchují v našem státě a v různých částech světa, ukazují, že se nejedná o malý úkol. Uprostřed těchto událostí prožívá každý z nás i své všední denní starosti a radosti, své úspěchy, lásku, nadšení stejně jako zklamání, prohry, bolesti a tragédie. Zvláště ty druhé chvíle si vyžadují velké pochopení u ostatních lidí. Právě proto si přeji, aby ve všech dalších dnech posledního roku tohoto tisíciletí jsme usilovali o stále lepší budoucnost, o krásnější poměr člověka k člověku, usilovali o svět bez trápení, bez bolesti, bez válek a nenávisti, o svět velkého porozumění a čistého lidství.

*Jindřich Matura,
starosta města*

ZPRÁVY z městského úřadu

„Vždyť ve Vysokém se stejně nic nedělá...“

Taková a podobná tvrzení často slyším z nejrůznějších zájmových skupin občanů města, často i bývalých rodáků či návštěvníků, hostů atd. Myslím ale, že bychom tu minci měli obrátit a podívat se i na druhou stranu - co se udělalo, konkrétně v právě uplynulém roce 1999.

Většina lidí bilancuje skončený rok, co přinesl dobrého, co špatného, co by bylo možno v příštím - opravdu historickém roce - napravit, změnit, zlepšit apod. A protože mám Vysoké ráda (i když nejsem rodačka), zajímá mě všechno, co se tu děje, jak se město mění, vylepšuje, buduje. Není všechno zlato, co se třpytí, neříká se nadarmo. Víím také moc dobře, že všechno dosud není v pořádku. To konečně vědí i čtenáři Větrníku, říkám to jasně v článcích Co se nám líbí a co se nám nelíbí. Ale tento článek bude jen o tom, co dobrého se pro město udělalo. Abych byla zcela přesně informovaná, požádala jsem starostu města pana Jindřicha Maturu, abychom si spolu o činnosti MěÚ v roce

1999 popovídali. A že to byl rozhovor zajímavý, poznáte nyní, milí čtenáři, z následujících řádků. Uvedu pěkně jedno po druhém. Akce, kde, za kolik, tj. co město zaplatilo.

■ dláždění

kolem kostela, přilehlé ulice, náměstí v Zákostelí cca 2 426 000 Kč

■ bytový dům

7 bytů - stál cca 8 000 000 Kč, majitelům bytů město přidalo pozemek zdarma, uhradilo inženýrské sítě; stát přispěl na každý byt dotací 370 000 Kč (krát sedm je 2 590 000)

■ plynofikace

úsek od Albíny k nové bytovce, ke škole a nemocnici zčásti platilo město, byly sdruženy finanční prostředky (město, škola, nemocnice, zbytek doplatily plynáři) - cca 100 000 Kč

úsek od internátu ISS, sokolovna, RD L. Petrušky, L. Kučery, J. Sajdla - 70 000 Kč

■ kabelizace

v tomto úseku s možností dalšího propojení - 20 000 Kč

■ osvětlení

na náměstí a v přilehlých ulicích - cca 2 426 000 Kč

■ kanalizace

od Knížků k Moravě - doplatek 200 000 Kč

■ opravy soch

sv. Josefa (nad Sklenařicemi) a sv. Barbory (v Loučkách) - cca 50 000 Kč

■ chodník

ostrůvek s altánkem na náměstí a nová mapa - 70 000 Kč

■ škola

nátěry oken, dveří, chodeb, schodiště - cca 400 000 Kč, navíc je objednána výměna některých oken

■ **pozemky pro zamýšlenou výstavbu rodinných domků**
60 000 Kč

■ **budovy a pozemky MěÚ**
560 000

■ projekty

na vodovodní přivaděč, na park, na přestavbu budovy MěÚ - 220 000 Kč, na kanalizaci od drogerie k návsi - 25 000 Kč

■ **plynové topení na MěÚ**
60 000 Kč

■ **nové počítače a programy pro potřebu MěÚ**
100 000 Kč

■ nové auto

koupené na leasing - 120 000 Kč (staré dostal k dispozici vodař Martin Nesvadba)

■ omítky

na staré lékárně (ze dvora), plechování střechy atd. - 70 000 Kč

■ **asfaltování místních komunikací**
ve Sklenařicích, Tříči a Helkovicích - 350 000 Kč

■ **„flekování“ cesty ke hřbitovu**
50 000 Kč

■ **střecha nad starou vodárnou**
ve Staré Vsi - 20 000 Kč

■ koupaliště

vybudování nového odpadu do hloubky čtyř metrů a příslušné práce - 30 000 Kč

K těmto jednotlivým jmenovaným položkám patří ještě náklady na údržbu bytového fondu, budov v majetku města, traktorů, pojištění atd. Tyto platby jdou někdy do statisiců. Zkuste si to, vážení, spočítat a srovnat s rozpočtem města, který je cca 4 000 000 Kč. Poznate sami, že to zdaleka nestačí. Nabízí se tedy otázka, kde se vzaly ty peníze navíc? Z nebe nespadly, musel se o ně někdo postarat. Myslím, že je na místě poděkovat především panu starostovi, že využívá všech svých zkušeností, možností, schopností a kontaktů i nekonečných jednání na nejrozličnějších úrovních k tomu, aby získal co nejvíce dotací a povolení. Je třeba poděkovat i tajemníkovi MěÚ ing. Pavlu Štěpánkovi za důsledné jednání při všech akcích, kdy jde o prospěch města. A nakonec i všem členům zastupitelstva za jejich práci. Požádali jsme za redakci Větrníku všechny předsedy jednotlivých komisí, aby se ke své roční práci sami vyjádřili. (Bohužel jsme nedostali zprávu o činnosti komise kulturní, sportovní a turistického ruchu.)

Na MěÚ všechno zapsala
Ludmila Hnyková

Jaký byl uplynulý rok očima...

Ing. Karla Kellnera, zástupce starosty

Městské zastupitelstvo (MZ) se v průběhu roku 1999 sešlo celkem desetkrát na veřejném zasedání a projednalo desítky přání a žádostí občanů města, řídilo plnění plánu rozpočtu a pružně reagovalo na okamžité vyřešení problémů, které se během roku vyskytly. Zároveň jednotliví členové zastupitelstva pomáhali starostovi a tajemníkovi při vyřizování různých záležitostí týkajících se občanů, chodu města, kulturních a sportovních aktivit.

Při loňském skromném rozpočtu se podařilo uskutečnit akce, které jsou ku prospěchu nás všech.

Existuje řada věcí, které se nepodařilo vyřešit vůbec a nebo jen částečně ke spokojenosti občanů. Důvody byly různé, ale ve všech případech se členové zastupitelstva snažili být aktivní a objektivní. Ne vždy se však dopracovali kladného výsledku. Smyslem tohoto článku není hodnotit konkrétní akce a jejich výsledky, to přísluší občanům města. Ti musí posoudit, zda se něco děje a výsledky jsou vidět.

Dovolte mi, abych jménem všech členů zastupitelstva popřál občanům

města Vysokého nad Jizerou a přilehlých obcí do nového roku 2000 hodně zdraví, spokojenosti a pohody.

Vladimíra Vodsedálka, člena MZ, předsedy kontrolní a revizní komise (K RK)

Vážený spoluobčané, členáři Větrníku, rok 1999 byl prvním v mém působení coby člena MZ a předsedy K RK. Hodnocení vlastní práce městského zastupitele ponechám na samotných občanech, a tak bych vás chtěl jen krátce informovat o činnosti K RK, kde se mnou dále působí paní Marcela Poloprutská, Ing. Ivan Hanuš a pan Josef Matura, nápomocen nám byl tajemník MěÚ Ing. Pavel Štěpánek.

Komise v minulém roce provedla z pověření pana starosty dvě větší akce, které se dotkly samotných občanů, a to fyzickou kontrolu dodržování dohody o příspěvku na ekologické vytápění a pomocí dotazníkové akce kontrolu dodržování OZV ohledně odvádění rekreačního poplatku a poplatku z ubytovací kapacity. U druhé akce jsme zatím nepoužili formu fyzické kontroly, neboť se nám chce věřit, že občané pochopí, že tyto odvedené finanční prostředky se na druhé straně vrací k nim samotným, každý chce přece mít město pěkné, upravené, protažené cesty, do zanedbané a špinavé obce jen těžko někdo přijde.

Ovšem při celkovém hodnocení jsem došel k závěru, že po našem městě se musí v ubytovací sezoně pohybovat poměrně velký počet duchů a někteří naši spoluobčané jsou nesku-tečně družní, tolik přátel mít...

Dle mého mínění by komise v budoucnu měla pracovat především na základě podnětů od občanů, ale za celý minulý rok se na nás nikdo s konkrétním požadavkem neobrátil.

Rád bych touto cestou občanům sdělil, že se na mě jako zastupitele mohou kdykoliv obrátit.

Závěrem bych chtěl ještě poděkovat členům komise za práci v loňském roce, neboť se jedná o práci dobrovolnou a bezplatnou.

Všem členům Větrníku pak přeji mnoho zdraví, štěstí a osobních úspěchů v letošním roce s magickým číslem.

Marie Trunečkové, členky MZ, předsedkyně finanční komise (FK)

FK pracovala ve složení Marie Trunečková, Eva Čechová, Karel Bárta. Svou činnost zahájila prostudováním výsledků hospodaření města za rok 1998. Zprávu přednesl pan starosta na 4. zasedání MZ ve Vysokém nad Jizerou dne 1. 3. 1999. Současně byli občané seznámeni s návrhem nového rozpočtu na rok 1999. FK se podílela na jeho sestavení a dle plánu hospo-

daření města bychom měli dosáhnout rozpočtu s vyrovnanými příjmy i výdaji ve výši 11 050 000 Kč.

Dále pak členové komise provedli během roku kontroly pokladny městského úřadu. Zabývali jsme se formální správností zaúčtovaných dokladů. Zprávou, předanou panu starostovi, bylo zdokladováno, že konkrétní obsah zápisů souhlasí se skutečností, stejně tak i stav hotovosti.

PharmDr. Dalibora Ďurdi, člena MZ, předsedy zdravotní a sociální komise (ZSK)

Činnost ZSK, jako poradního orgánu starosty, spočívala především v přidělování bytů v domě pro důchodce. V roce 1999 byly přiděleny tři byty - paním Sajdllové a Palasové a panu Matouškoví. Komise dále projednávala žádosti o finanční výpomoc sociálně slabším občanům, zajišťovala blahopřání k narozeninám starých občanů a upravila výši poplatků za donášku obědů.

Pavla Žanty, člena MZ, předsedy komise životního prostředí (KŽP)

KŽP slouží jako poradní orgán pana starosty. Pravomoci v podstatě nemá.

Počátkem loňského roku jsme se vyjadřovali k trase plynovodu od domu paní Hubačkové ke hřbitovu. Trasa měla být dle zpracované projek-

tové dokumentace vedena parkem. Na základě místního šetření jsme doporučili vést trasu druhou stranou podél silnice, z čehož vyplynulo i pokácení několika kaštanů v aleji. I přesto, že kácení zapříčinilo značný rozruch mezi veřejností, domnívám se, že ze dvou zel (jiná varianta nepřipadala v úvahu) jsme doporučili to menší.

Dále jsme se vyjadřovali k projektu rekonstrukce parku. Diskuse na toto téma nebyla jednoduchá, neboť dle původního projektu mělo být pokáceno asi 120 stromů s následnou výsadbou nových dřevin. Reakce na tento projekt byla u části veřejnosti přímo bouřlivá a dokonce za tím účelem vzniklo, domnívám se, že ku prospěchu věci, občanské sdružení v čele s Ivo Vodsedálkem. Proto bylo vyvoláno několik jednání s renomovanými institucemi, které se ochranou veřejné zeleně přímo zabývají. Při té příležitosti bych chtěl vyzdvihnout práci člena naší komise pana Bedřicha Čecha, který na těchto jednáních vystupoval velmi fundovaně a s citem pro věc. Nakonec byla zvolena kompromisní tzv. udržovací varianta s minimálním zásahem do současného porostu - likvidace suchých a nemocných stromů a dle finančních možností konzer-vace částečně poškozených. Tato varianta se začala realizovat v průběhu listopadu, kdy bylo pokáceno asi patnáct předem určených stromů.

V současné době připravujeme novou vyhlášku o odpadech, která by měla vejít v platnost, bude-li schválena MZ, v průběhu I. čtvrtletí tohoto roku.

Alfreda Adamtze, předsedy přestupkové komise (PK)

PK je orgánem, který, na rozdíl od ostatních komisí, vykonává přenesenou působnost státní správy. Naše komise nepůsobí pouze ve Vysokém nad Jizerou, ale i v sousedních Roprahticích.

Tento malý příspěvek by měl být jednak složením účtů, a také důležitým upozorněním pro ty občany, kteří se domnívají, že na ně nikdo nemůže nebo se jim nemůže nic stát.

Činnost komise k projednání přestupků má vzestupnou tendenci - proti roku 1998 řešila komise v loňském roce o tři případy víc.

Přestupky za rok 1999 - celkem 11 případů postoupeno jinam - zastaveno před zahájením řízení - 3

přestupky proti veřejnému pořádku - 1
přestupky proti občanskému soužití - 5
přestupky projednané orgány místní správy podle zvláštních předpisů - 2

Realizace vymáhání pokut nebo nákladů přestupkového řízení je velmi problematická. Občané, kteří jsou předvoláni, se bez omluvy nedostaví, čímž nám vzniká velký problém při objasňování přestupků. Vyzvedávání

zásilek do vlastních rukou si občané nějak neberou k srdci. Přestupky došlé od Policie ČR se proti loňsku trošku zlepšily, ale zabírá to hodně času dokazováním svědeckými výpověďmi. To vede komisi v mnoha případech k odročení nebo zastavení řízení pro nedostatek důkazů.

Ohlas na článek

(Vysocký park - č. 11 - 12/99)

Vážení přátelé,

děkuji za pravidelné zasílání Větrníku. Rád si v něm čtu a připomínám si ty hezké chvílky, které jsme s rodinou u vás prožili.

Z posledního čísla mě nejvíc zaujal článek s titulem „Vysocký park“. O plánech s jeho částečnou „úpravou“ jsem slyšel už o dovolené. Upřímně jsem byl z těch zpráv zděšený. Zlikvidovat ten nádherný kout Vysokého za divadlem Krakonoš? Původní projekt znamenal - bez nadsázky - jeho poničení. Jsem nesmírně vděčen oponentuře Botanického ústavu Akademie věd ČR v Průhonicích, že tuto nesmyslnou devastaci odmítla.

Vždyť městský park je jednou z ozdob Vysokého. Kolikrát jsem tam s rodinou sedával a těšil se pohledem na hradbu Krkonoš.

Takže se domnívám, že zastupitelstvo rozhodlo správně, když zachovalo v původní podobě toto místo krásného odpočinku ve Vysokém. A moudrým radním za to děkuji.

Miroslav Doležal

Pozn. z MěÚ

Nikdo nechtěl zničit městský park. Zastupitelé měli rozhodnout, na kterou variantu přistoupí - zda najdou odvahu k tomu, aby situace parku byla řešena radikálně, nebo zda odsouhlasí variantu rekonstrukce v rozsahu nezbytně nutné údržby a ošetření stromů, což se částečně stalo. Asi 15 nemocných stromů bylo poraženo a v jarních měsících bude proveden prořez špatných větví atd.

Statistika

stav obyvatel k 1. 1. 2000
1355 (675 mužů a 680 žen)

Vysoké nad Jizerou
913 (453 mužů a 460 žen)

Sklenařice
201 (104 mužů a 97 žen)

Trč
145 (65 mužů a 80 žen)

Stará Ves
62 (31 mužů a 31 žen)

Helkovice
34 (22 mužů a 12 žen)

v roce 1999
uzavřeno 8 sňatků
narozeno 10 dětí
zemřelo 16 občanů
přistěhovalo se 25 občanů
odstěhovalo se 16 občanů

stav penzionu pro důchodce k 1. 1. 2000

počet bytů 18
počet obyvatel 21 + rodina domovníka

Během roku zemřeli dva obyvatelé (paní Smetanová a Stránská), odstěhovali se také dva obyvatelé (paní Ducháčková do DD v Rokytnici a paní Dvořáková k dceři), přistěhovali se čtyři (pan Matoušek a paní Hadravová, Pourová, Sajdllová) a letos k nim přibyla ještě paní Palasová ze Semil.

Zprávy z muzea

Provoz muzea

zajišťovali Vladimír Hladík a Jana Vaváčková, v sobotu, neděli a o svátcích vždy jeden z uvedených pracovníků. O prázdninách na bezplatné praxi zde vypomáhali Michal Jakl a Petra Nechanická.

Návštěvnost a studijní návštěvy

V loňském roce navštívilo muzeum 9437 lidí, odvod ze vstupného činil 128 500 Kč.

Ochrana sbírek

Elektronický systém napojený na pult civilní ochrany zabezpečuje sbírky v době, kdy je muzeum uzavřeno. V době návštěv by zde mohla být umístěna kamera, pokud by na tuto akci byl zajištěn příspěvek z ministerstva kultury (část přípravných akcí byla uskutečněna již dříve, vedení je připraveno až do I. patra).

Evidence sbírek a jejich ochrana je dána předpisem, schváleným dne 27. 9. 1999 MěÚ ve Vysokém nad Jizerou. Tento předpis vychází ze zákona o správě národního majetku a je rozpracován tak, že poskytuje potřebné pokyny pro práci se sbírkami a jejich ochranu v konkrétních podmínkách muzea ve Vysokém nad Jizerou.

Pracovníci policie vyfotografovali všechny exponáty v muzeu v expozicích a natočili na video celou prohlídku muzea.

Zapsáno bylo 236 předmětů. Velkou část tvořily ty, které, jak se zjistilo při inventuře, neměly čísla, menší část tvořily předměty nově přijaté.

Spolupráce s ostatními muzei

Pan Hladík se zúčastnil několika schůzek, kde se řešila problematika zpracování sbírek, ochrany sbírek, spolupráce muzeí v regionu, vydání společného reklamního výtisku, zapůjčení exponátů pro připravované výstavy dokumentující posledních 100 let, tedy 20. století.

K dlouhodobějším zápůjčkám jsou předměty v muzeích v Semilech, Turnově, Máslovicích, Hradci Králové, v Obecní knihovně ve Stanovém, v ZŠ a knihovně ve Vysokém, v ZŠ Loukov a v penzionu pro seniory. Ostatní zápůjčky jsou krátkodobé, rovněž tak půjčování knih ze studijní knihovny. O vrácení výpůjčky musíme někdy upomínat. Po osmi letech se do muzea konečně vrátil klavichord.

Restaurování a opravy

dalších sedm starých tisků opravených knihařem
vyrobena nová dvířka k modelu horské chalupy - byla ukradena zlomyslným návštěvníkem?

pan Karel Haas zrestauroval obraz Dělostřelci

J. Hásek opravil sádrový odlitek desky umístěné na rodném domě Antala Staška

opravy skla a porcelánu

výměna popraskaných a poškoze-

ných skel v expozicích
ze zbytku Metelkova betlému zhotoven jeden nový malý betlém
opraveno a ošetřeno záklopové prkno z roku 1776 a umístěno na přední části nově budované chalupy - nové expozice muzea

Inventarizace sbírek a zpracování na počítači

Pokračovala inventarizace sbírek trojrozměrných předmětů, zatím je 3615 již v počítači, kromě toho zpracováno 412 rukopisů. Dalších 1165 předmětů je zinventurováno a bude zapsáno do 2. stupně evidence v počítači. Zpracování ve 2. stupni v počítači umožňuje kdykoli získat přehled o sbírkách, např. podle uložení v jednotlivých místnostech, skříních a expozicích, podle pořadového čísla inv. předmětu, podle systému (skleněné nádoby, vaření, řemesla, vojensství atd.) popř. podle abecedního seznamu předmětů. Všechna zapisovaná čísla jsou kontrolována na inventární knihu a zde označována razítkem. Pokud na předmětu inventární číslo chybělo, byl zapsán pod novým číslem (cca 350 předmětů). Nejméně ke stu předmětům bylo kontrolou na inventární knihy původní číslo nalezeno podle odpovídajícího popisu. Tato kontrola na inventární knihy byla nejnáročnější. Knihy totiž obsahují na 26 tisíc položek, ale jen asi 6 tisíc je

právě těch trojrozměrných, o které v této inventuře šlo. Ostatní jsou fotografie, alba, magnetofonové záznamy, diapozitivy, mince aj. Ještě téměř všechny vykopávky a nálezy nejsou odborně určeny a zapsány, máme příslib na zimní období od Mgr. Staré ze Severočeského muzea v Liberci a od Mgr. Prostředníka z muzea v Turnově, že přijdou sbírky určit. Zbývá dokončit ještě asi 800 předmětů v mezipatře.

Výstavy v roce 1999

95 let Ski klubu
Betlémy, jesličky, hračky
Alois Bulušek - kresby
Velikonoční výstavka - hry dětí, barvení kraslic
předvádění lidových technik ručních prací ve spolupráci s KLK
Karel Haas - obrazy
100 let nemocnice
75 let loutkového souboru
30 let divadelních přehlídek
Bohuslav Doležal - grafika
Vánoce na horách - trvá do 15. března

Práce na expozicích

Předělána byla expozice hudby, přidán klavichord. Došlo ke změnám v expozici řemesla a v selské jizbě - do původně zamaskovaných dveří bylo dáno okno z Machačkova domu staré skoro 200 let, čímž vznikl průhled jakoby zvenku do městské světnice.

Okno z vyhořelého domu bylo po důkladném ošetření a restaurování schopno zkrášlit a ozvláštnit z jedné strany expozici nejstarší historie, z druhé strany selskou světničku, která byla přeplněna exponáty a neodpovídala představě světnice v chalupě.

Aby se zabránilo krádežím, sošky svatých byly uklopeny do depozitáře.

Reklama

Pro rok 2000 a další léta bylo navrženo nové logo pro muzeum: Vlastivědné muzeum pro Vysoké nad Jizerou a okolí - okno do minulosti. Bude zpracováno výtvarně.

Dary občanů muzeu

dětské kožené botičky, Krakonoš - loutka, hliněné hrnce, brusle, výrobky z korálek, sošky, proutěné chodítka, skokanské lyže, dětská postýlka, vojenský kabát, obraz Karla Haase, medaile letce Miloslava Štěpánka, obrázek Aloise Buluška, lékařské nástroje, vlček, mandl, síťovaný čepeček, přibory

Připravujeme

Spiritisté na Vysocku - výstava

Vladimír Hladík, Jana Vaváčková

Víte, že...

■ pobočka České spořitelny, a.s. ve Vysokém nad Jizerou rozšířila své služby i o vedení devizových účtů? Už nemusíte nikam jezdit a své devizové konto můžete zřídit v místní spořitelně. Informujte se o výhodách termínovaných účtů a využijte možnosti levnější výměny peněz. Pracovnice spořitelny vám ochotně poradí osobně i telefonicky na čísle 593124.

■ v domě pana Fišery na náměstí byl otevřen nový obchod - Nápojka? Sám název prozrazuje, čeho se obchod týká. Jsou zde k dostání nápoje alkoholické i nealkoholické všeho druhu, tj. vína (i v krabicích), likéry, šťávy, džusy, koly, minerálky, vody, jednotlivě i v dárkovém balení, nejlevnější pivo - Postřižiny za 5,20 Kč! Ceny jsou skutečně „super“, ve srovnání s jinými obchody jsou až o několik korun nižší. Nápojka nabízí i cigarety a doutníky všech druhů, slané pochoutky, oříšky, bonboniéry i bylinné čaje. Odpovědným vedoucím je pan L. Jakubů. Otevírací doba: Po - Pá 8. 00 - 18. 00 s polední přestávkou 11. 30 - 12. 00, So 8. 00 - 16. 00, Ne 9. 00 - 15. 00.

■ penzion U Lípy ve Staré Vsi obnovil provoz vinárny pro veřejnost? Provozovatelem je paní Lucie Nesvadbová z Vysokého nad Jizerou. Otevírací doba: středa až neděle od 16. 00 hodin.

Školní okénko

ZŠ

Vánoce

Blížící se Vánoce poznáme podle toho, že můj tatínek, který je revírníkem u LČR, vybírá vhodné porosty a termín řezání vánočních stromků. To je pro nás první znamení blížících se Vánoc. Nařezané vánoční smrčky a jedličky pak přivádí k našemu domu, jeho okolí se promění téměř v les a zájemci o živé stromečky si je zde mohou zakoupit. Při vánočních procházkách lesem je mi smutno nad každým pařízkem stromečku nevhodně uříznutého zlodějem, po kterém zůstane v lese navždy díra.

Den před Štědrým dnem se v naší rodině zdobí stromeček. Zdobení je záležitostí nás nejmenších.

Na Štědrý den ráno každý rok chodíme všichni s tatínkem krmit do lesa zvířátka. Nabereme plný batoh dobrot - sušený chléb, jablka a řepu - a vyrazíme k lesu. Oves, seno, letnina a jeřabiny jsou do krmelce uloženy již na podzim. Po návratu domů s chutí sedáme k bohaté štedrovečerní večeři. Pak již s napětím očekáváme, až

zazvoní zvoneček a my se podíváme, co nám Ježíšek nadělil. Po rozdání dárečků si navzájem poděkujeme a vzpomeneme na ty, kteří již nejsou s námi.

Letošní Vánoce byly opravdu krásné a plné vánoční pohody. Přeje-me si, aby i ty další byly takové.

Jan Čech, 4. třída

Silvestr

Silvestr se mi moc líbil, protože jsem byl ve Vrchlabí. Nejdřív jsem byl s rodiči popřát hezký silvestr babičce, a potom jsme jeli k našim známým.

Dočkal jsem se půlnoci, kdy jsme s ostatními stříleli petardy a různé světlice. Po půlnoci jsme se dívali na vrchlabské náměstí, kde se konal ohňostroj.

Karel Bárta, 4. třída

Náš silvestr začal televizním pořadem. Ten pořad byl hezký a byly tam hezké vtipy. Silvestrovským pořadem provázel Petr Novotný. Nejvíce se mi líbila písnička z muzikálu Hrabě Monte Christo. Po chvíli nastala půlnoc a my jsme si připili, popřáli si do nového roku a šli jsme střílet rachejtle. Byl to překrásný večer.

Matěj Sláma, 4. třída

Informace o studiu na středních školách

Mnohým rodičům přibyla starost, jakou střední školu si zvolí dcera nebo syn po dokončení povinné školní docházky. I když je větší nabídka škol oproti počtu vycházejících žáků, není jisté, že se na zvolený obor dostane každý. Je proto nutné citlivě vybírat, přihlídnout ke klasifikaci, ke zdravotnímu stavu, poptávce po oboru, možnosti budoucího uplatnění.

Přijímání žáků bude uskutečňováno podle vyhlášky MŠMT ČR č. 10/97. Každý žák může podat přihlášku nejvýše do dvou státních škol, přihlášku dostanou ve své základní škole. Soukromé a církevní školy mohou přijímání organizovat jinak. Pro orientaci připomínám termíny hlavních etap přijímacího řízení:

do konce února 2000 odevzdat v ZŠ přihlášku

na přihlášku je možné uvést dvě školy (1. volba - o školu nebo učební obor je větší zájem než o školu uvedenou na 2. místě)

přijímací zkoušky na školy s maturitou (1. volba) v pondělí 17. 4. 2000

pokud žák neuspěje, půjde k přijímací zkoušce do školy uvedené na 2. místě ve čtvrtek 11. 5. 2000.

Kritéria přijetí jednotlivých škol si stanovují ředitelé škol. Do některých škol a oborů mohou být žáci přijati bez přijímací zkoušky podle vysvědčení z 8. ročníku a z prvního pololetí 9. ročníku.

Přeji všem žákům uvážlivou a šťastnou volbu a hlavně úspěšné přijetí na střední školu, na zvolený učební obor.

L. Halířová, zástupkyně ředitelky ZŠ

ISS

Burza středních škol

Po vyvrcholení dlouhých příprav se naše Integrovaná střední škola Vysoké nad Jizerou zúčastnila dne 5. listopadu burzy středních škol, která se konala na ISS v Turnově. Hned zpočátku nás přivítali pořadatelé s otevřenou náručí a snažili se všechno zorganizovat tak, aby se na burze všem návštěvníkům líbilo. Reprezentace naší školy byla opravdu různorodá. Určitý prostor byl věnován nejen učebním, ale i studijním oborům. Návštěvníci mohli zhlédnout videofilm o škole, zúčastnit se soutěžní ankety o ceny... Nechyběla ani ochutnávka chuťovek, chlebičků a perníčků, jež jsme návštěvníkům připravili.

Nás účastníky nejvíce zaujala módní přehlídka jilemnické textilní školy, ale pěknou reprezentaci škol předvedly i ostatní školy, které se burzy středních škol zúčastnily. Po skončení jsme si s sebou odnesli mnoho cenných zkušeností. I my doufáme, že také v příštím roce žáci základních škol si budou moci prostřednictvím burzy vybrat školu, o kterou mají zájem.

Jana Prášková, O3A

.....

Z New Yorku přes Holandsko do Vysokého

Je čtvrtek 11. listopadu, 10. 45 hodin a studentům obchodní akademie právě odpadá zbytek vyučování. To je pro studenty dobrá zpráva. V následujících hodinách jsou totiž pozváni na hudební koncert holandského zpěváka Geerta a newyorského tanečníka z Brooklynu Reggieho. Po krátkém představení začíná Reggie tancovat - jedná se o druh tance, kdy tanečník dunivými kroky vydupává rytmus. Když se po své kratičce ukáže zeptá, kdo by se chtěl připojit, nikdo se nehlásí. To přeci není možné zvládnout sled tolika kroků rychle po sobě následujících. Ale to by nebyl Reggie, aby svým neopakovatelným šarmem černocha nenadchl a nerozesmál i toho nejzarytějšího odpůrce. A tak v několika příštích minutách už tančí celá obchodní akademie. Mohl to být docela zvláštní pocit procházet v té době přizemím...

Po Reggim přichází na řadu Geert se svou kytarou a baladickými, bluesovými a rockovými písněmi.

Své písně prokládá úvahami o lásce, o smyslu života, stojí-li za to jej hledat, o snech a očekáváních, ale i o nenaplněných nadějích a bolesti, s níž se člověk během života setkává. Vystoupení končí osobním vyznáním, že on sám je křesťan a z vlastní zkušenosti ví, že stojí za to ptát se po pravdě a hledat ji. Nevzdat ten zápas a nezačít žít jen ze dne na den.

A potom už pomalu nastává loučení.

Ještě několik slov o organizaci, v rámci níž hudebníci přijeli, autogramy (i na zakoupené kazety a CD), Reggieho osolený čaj a cesta mlhavým odpolednem zpátky do Liberce.

A o jakou organizaci se to tedy jedná? O mezinárodní křesťanskou organizaci Atlantic Bridge sdružující mladé lidi nejrozličnějších kultur a životních přesvědčení ve věku 14 až 18 let. Mezi její hlavní aktivity patří organizování výměnných pobytů v zahraničí pro české studenty a naopak pobyty zahraničních studentů u nás. Vše začíná podobným koncertem, kde se organizace představí. Ti studenti, kteří o její aktivity mají zájem, se pak v průběhu roku pravidelně setkávají, připravují se na zahraniční pobyt a společně se zamýšlejí nad tématy jako je tolerance, mezikulturní dialog - řečeno mottem organizace - stavěním mostů přátelství a vzájemného pochopení a strháváním zdi předsudků a netolerance. V létě pak studenti stráví jeden týden výměnného pobytu v zahraničí a druhý týden na mezinárodním hudebním festivalu, kde se setkají se svými vrstevníky z mnoha zahraničních zemí (200 až 300 mladých lidí). Studenti mají pobyt částečně hrazený.

Atlantic Bridge je o možnosti přátelství. Přátelství s lidmi z jiných kultur, které nejen rozšiřuje horizont našeho vlastního poznání, ale které nám také pomáhá pochopit naši vlastní kulturu a které nám dává šanci podívat se na sebe očima těch druhých.

Adela Frýdlová

Z KULTURY

Zdeněk Rón - dobrý duch hor

V loňském roce uplynulo 110 let od narození a předloni 50 let od úmrtí podkrkonošského spisovatele Zdeňka Róna, rodáka z Vysokého nad Jizerou. V některých případech je padesát let od smrti dlouhá doba, zvlášť začíná-li ono období rokem 1948, což bylo pro Z. Róna osudné. Čtyřicet let vlády komunismu znamenalo, že se o něm čtyřicet let nemluvalo a nepsalo, natož aby byly vydávány jeho knihy, což má svůj podíl na tom, že se jeho dílo stále víc propadá do nepaměti, ačkoli si to nezaslouží.

Od samých počátků Rónovy tvorby byl v centru jeho pozornosti člověk, potažmo člověk podkrkonošský, realisticky zobrazovaný v jeho radostech i strastech, jak jimi procházel veden plamínkem naděje. Rón ovšem nezůstal jen u zobrazení, zároveň se snažil svému člověku ukázat i cestu a nakonec i konkrétní řešení životních problémů svého kraje.

U čtenářů měl úspěch zejména román *Jasno na horách*, vydaný za okupace. S humorem podané příhody strýce Ondřeje zřejmě v tíživé době přinášely tak potřebný optimismus. Kdo je strýček Ondřej? Dobrý duch hor. Nikoli bytost nadpřirozená, nýbrž člověk z masa a kostí s tuhým horáckým kořínkem. A to hlavní: smysl svého života našel v pomoci druhým, ať jsou postiženi nepřízní osudu, nebo špat-

nými činy zlých. Víra v dobro je poselstvím, které nese i dnešku a nám všem.

Za zaznamenání ovšem stojí již první, dvojdielný román *Průvan v podhoří*, pojednávající na realistickém plátně mravní úpadek způsobený 1. světovou válkou. Z Rónovy zkušenosti vodohospodářského inženýra čerpá obsáhlá práce *Radost na světě*, vyslovující se pro civilizační pokrok i v podhůří. Tématu požáru a obnovy Vysokého nad Jizerou věnoval prózu *Větrov*, již se také snažil posílit národ za protektorátního temna. Opominutelná v tomto směru není ani básnická sbírka *K pramenům*. Psychologickou studií zápasu dobra a zla pak představuje titul *Zář*.

Dílo Zdeňka Róna je všudypřítomnou snahou pomoci horalům a lidem vůbec. Sám skromně i hrdě k mravně výchovnému momentu svých prací poznamenává: „...v mých kalužích se Bůh svým nebem zhlíží.“ A právě díky tomu všemu můžeme tvrdit, že Zdeněk Rón svému předsevzetí být dobrým duchem domoviny, skutečným strýčkem Ondřejem, čestně dostál a neměl by být zapomenut.

Vilém Kmuníček

Převzato z *Moravských novin Rovnost*

Když člověk nemůže být sám...

Tak, Slávko, začni to slíbené vyprávění!

První leden 1999 jsem prožila mezi klienty Evangelického domova v Libici nad Cidlinou, kde jsem sloužila celý prosinec včetně Vánoc 1998. Dobíraly se dovo-

le, přišla do toho i nějaká nemocnost, a tak jsem ráda vypomohla. Čas adventu a čas vánoční se hodily i k tomu, že jsem nejen posloužila jako ošetřovatelka, ale že jsem v místě i okolí udělala několik adventních posezení, kde jsem si s lidmi povídala o jejich starostech i radostech a kde jsem zavzpomínala na život u nás pod horami kdysi. Že lidé tenkrát byli možná spokojenější už jenom proto, že neměli tolik nároků, že je zajímal život souseda, že se uměli v tento adventní čas pozastavit, sejít, vyslechnout a společně zhodnotit, co se v uplynulém roce podařilo, co zabolalo, jaká byla úroda na chudých políčkách... Uměli se lidé potěšit, když někoho potkalo neštěstí, uměli se společně radovat z každého úspěchu, z narození dítěte, z dobré práce. Naše generace si tento čas hezkých mezilidských vztahů ještě trochu pamatuje, o to jsme smutnější dnes... Nejen že se neznáme s lidmi v nejbližším okolí, ale já mám někdy pocit, že se ani nechceme znát! Každý se uzavře se svým televizorem, do svého soukromí a život sousedů jej nezajímá... Škoda. Ale o tom jsem vlastně mluvit nechtěla. Chtěla jsem se ohlédnout za všemi svými setkáními s mnoha lidmi po celé naší pěkné zemi. Chtěla jsem vám říci, že je mi samotné vždycky smutno a že loňský rok mi přinesl mnoho radostí...

Byl snad i trochu magický, co se čísel týká. Moje první vnučka oslavila dvacáté narozeniny, její maminka i tatínek také oslavili „kulatiny“, také měli dvacáté výročí společného života a 3. prosince tomu bylo padesát let, co nás opustila naše drahá maminka. To jsou výročí, která vás inspirují, která vypovídají konkré-

ně o radostech i bolestech života. K tomu se přidalo další číslo, také padesátka, a to když jsem sečetla všechny své veřejné produkce loňského roku. Až mě zamrazilo... Ale je tomu tak. Nemohu tady rozepisovat všechna tato vystoupení, ale zmíním se o těch, která mi přinesla více nežli jen radost ze setkání s posluchačem. V první řadě to bylo setkání v Praze u příležitosti 10 let od založení Diakonie. Pro tuto příležitost jsem připravila se svými spolupracovníky vystoupení za náš Evangelický domov a dostalo se nám tam velkého uznání. Napsala jsem také tři krátké fejetony ze života v Evangelickém domově a na požádání je zaslala do časopisu Diakonie - měla jsem velikou radost z toho, že byly všechny uveřejněny. Zúčastnila jsem se Národní přehlídky Divadla jednoho herce v Plzni a odtud jsem byla nominována do mimodivadelního programu na Hronov, a to s hodinovým vystoupením těch našich krásných poudaček, které posluchače provázely od jara do zimy, spojených průvodním slovem, a tuto koláž jsem nazvala *Vysoký šířata*.

Na Hronov mě vezly moje děti, bylo to 13. srpna, kdy moje dcera měla ty „kulatiny“, takže jsme se cestou domů zastavili na dobré večeři, já jsem měla radost, že si ona i můj zeť vystoupení vyslechli, že byli se mnou, protože já všechny ostatní štace absolvuji sama a je mi při tom cestování občas smutno... Ještě mi dovolu, abych zavzpomínala na svůj rekondiční pobyt v Janských Lázních, kde jsem byla konejšit své srdíčko a kde jsem celých deset dní po večeři dělala „večerníčky“ a při táboráku jsem se s ostatními starala o kulturní program, a než jsem se

rozloučila s tímto pobytém, napsala jsem baladu na rozloučenou, kterou jsme tam společně zazpívali. Jak vidíte těšit lidi, kteří o to stojí, můžete kdekoliv a kdykoliv. Také jsem dokončila svůj projekt nazvaný *Kačenka a Kašpárek pod duchničkou*. Mám je ve starém kufru, původně jsem chtěla nůši, ale s tou se nedá veřejnými dopravními prostředky cestovat.

Jezdím mezi dětmi, aby viděly a slyšely, jak se žilo u nás dříve, jak si děti hrály, a před Vánocemi jsem jim vyprávěla i o tom, jaké bývaly Vánoce dříve. No a snad tak pro orientaci, abyste byli trochu „v obraze“, moji milí Vysočáci, tak: loni jsem účinkovala třikrát v Libici, dvakrát v Nymburce pro Svaz diabetiků, dvakrát v Turnově pro Svaz invalidů, dvakrát ve Vlastiboři, dvakrát v Držkově, dvakrát v Mříčné, třikrát v Jablonci nad Jizerou, v Benešově u Semil a v Bystrém u Semil na sjezdu rodáků, v Roztokách, v Bozkově, na Benecku, v Ropraticích, čtyřikrát v Jilemnici, na dvou vernisážích ve Vrchlabí, v Bystrém u Poličky, v Poděbradech, a ve Vysokém pro Ski klub, pro setkání PTP ve Spořitelně a tamtéž jeden večer pro rekreanty, na Větrově pro děti s Downovým syndromem, a před Vánocemi pro duchodce, kde jsme vystupovali s Vrabčáky, se kterými jsem se během roku setkala osmadvacetkrát. Nesmím zapomenout na účast na oblastní přehlídce souborů hrajících pro děti v Desné, kde se soutěží o Desenského medvěda, a tam jsem získala tři krásná ocenění: Za kontakt s dětským divákem, Za přínos k oživení lidového nářečí a Za přirozený hlasový projev. Měla jsem velkou radost a několik dní jsem měla dobrý pocit při

vzpomínce, jaké jsou ty děti kouzelné publikum. Byla jsem také se Semilskou dvanáctkou v chorvatské Podgoře, kde jsme účinkovali pro české turisty. S jilemnickou dechovkou jsem účinkovala v Janských Lázních, ve Velichovkách, v Lázních Bělohrad, ve Špindlerově Mlýně, v Jilemnici na Jilemnickém létě, v Jablonci nad Jizerou na přehlídce dechovek a všude jsem měla dobrý pocit, že jsem lidem dala aspoň na chvíli zapomenout na jejich všední starosti a trápení. Musím vzpomenout i na pěkné chvíle se svými přáteli v DS Krakonoš, se kterými jsem si v režii pana Pošepného zahrála Plajznerku v Dalskátech. Hráli jsme je nejen ve Vysokém, ale také v Josefově Dole, v Jablonečku, v Roztokách. No a při tom všem jsem ještě posloužila přes léto starým lidem, našim klientům v Evangelickém domově v Libici. Když jsem se s nimi letos loučila, oblékla jsem si náš krásný podkrkonošský kroj a udělala jsem jim pásmo *Od jara do zimy*. Snad je na místě, abych nyní poděkovala za tento krásný kroj paní Blance Lukášové, která mi jej darovala se slzami v očích a se slovy: „Komu jinému bych ho měla dát, ty si ho aspoň užiješ...“ A tak ještě jednou, Blanko, moc děkuji a letos v Hodoníně už vůbec nebudu jako popelka v tom svém stylizovaném kroji, ale budu tam pyšně stát v tom krásném kroji od tebe. Slibuji, že jej budu opatrovat jako ty a mám jen jediné přání, abych jej jednou mohla darovat někomu, kdo se bude tomu našemu krásnému podkrkonošskému nářečí věnovat aspoň tak jako já.

A na závěr mi dovolu, abych ještě vzpomněla jedné pěkné chvíle, a to když

za mnou přijela paní redaktorka Petáková z Českého rozhlasu Praha, se kterou jsem si povídala celé tři hodiny a která udělala krásný pořad o rozhlasu. Vysílal se na Štědrý den od 16. 00 do 17. 00 a byl skutečně citlivě zpracovaný. Byla to další z chvil, které mě posílily na několik dní.

K nejsilnějším pocitům loňského roku však patří pocit radosti z toho, že jsem se mohla vrátit do domku svých předků, do míst, kde zpívaly soustružnické mašinky, kde vždycky vonělo dřevo, smůla, kliš, barvy, kde často zněl zpěv, smích, harmonika i staré housličky mého tatínka. Vrátila jsem se nejen do krásného domova, ale i do vzpomínek na svoji svatbu, svoje děti, na příchod vnučátek. A tak jsem při prvním usínání myslela nejen na své rodiče a prarodiče, ale i na ty, kteří se postarali o všechny moje chvíle štěstí a radosti z návratů. Vždycky jsem byla pyšná na to, že se tu dlouho říkalo *U Fučíků*, protože to bylo známé soustružnictví. I mně několik Vysočáků dodnes říká „důce Fučíkovo“, ale já bych si moc přála, aby se tu do budoucna, a to do dalekého budoucna, říkalo *U Bartošů*. Jejich přičiněním a jejich pilnou prací zde vyrostl i můj nový krásný domov. Chalupa 204 opět zvedla hlavu a vyrostla do krásy.

A tak mi jistě dáte za pravdu, že pro mě rok 1999 byl plný pěkných a radostných chvil. A že mě sem tam něco bolí? Pro pána, jak by ne, léta letí. Ale kdesi jsem si přečetla, že „Člověk začne stárnout v okamžiku, když začne myslet jenom na sebe.“ Takže budu raději myslet na vás.

Ohlédnutí Slávky Hubačkové za rokem
1999 naslouchala Ludmila Hnyková

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Milí z Vysokého,

dne 28. října 1999 byl tomu rok, co jsem občankou vašeho města. Nepříznivý osud způsobil, že jsem se z rodné Ostravy ocitla mezi vámi.

V Ostravě jsme s mužem dlouhá léta vlastnili předplatné na koncerty a divadla. S nesmírnou zvědavostí jsme v roce 1996 poprvé absolvovali vaši - tak významnou akci - přehlídku vesnických ochotnických divadel. Naše nadšení po zhlédnutí všech představení bylo veliké. Uvědomili jsme si, jak je úžasné, že lidé bez klasického hereckého vzdělání dovedou podávat výkon téměř srovnatelný s profesionály.

Letošní jubilejní přehlídku jsem už, bohužel, absolvovala sama. Vděčím osudu, že mě zavalí mezi vás a že jsem mohla prožít tak krásný týden ve vašem divadle Krakonoš.

Nádherná byla nejen jednotlivá představení (mnohdy porotou nedoceněná), ale i srdečná atmosféra v publiku. Jsem přesvědčena, že lidé, kteří dovedou tak spontánně reagovat a ocenit výkony herců, jsou velmi citliví a dobří. Přeji s absolutní upřímností, aby se zdejšími ochotníky dařilo, aby nadále činili radost sobě, ale také nám divákům. Budeme vděční za okamžiky prožité radosti (i smutku), dojetí a pocitu pospolitosti.

Libuše Veselská

Ohlasy na článek

**Paní Ludmile Hnykové
a všem, kteří s ní souhlasí.
(K poznámce z č. 11-12/99)**

Vážená a milá,
velmi se mi zamlouvá Váš pravdivý postřeh, že nejmilejším oceněním je pro účinkující v divadelním představení dlouhotrvající potlesk.

V SOUTĚŽNÍ přehlídce (jakou je také Krakonošův divadelní podzim) to ovšem není všechno. Tam také pracuje pověřená hodnotící skupina, odborná porota, skupina lektorů, či jak to chcete nazvat - a jak se to různě nazývá. Jejím hlavním úkolem ovšem není povzbuzování aktérů do další činnosti (to činí zejména už zmíněný potlesk), nýbrž analýza představení, co možná odborná a co možná taktická. A také seřazení shlednutých a zhodnocených představení podle jejich srovnatelné kvality. Vždyť je to NÁRODNÍ přehlídka SOUTĚŽE venkovských souborů! Má za úkol i návrh ocenění kolektivům a jednotlivcům. Nikoli ocenění všem a nikoli ocenění stejné, ale zase podle pořadí hodnoty, jak se je podařilo analyzovat a formulovat. Těm, kteří se nedostali do čela a proto se na ně v počtu cen tentokrát nedostalo, zůstává přesto - jak správně píšete - „dobrý pocit, že se dostali na přehlídku“. Neboť výběr na přehlídku už je předchozí, první FÁZE HODNOCENÍ.

Vždycky je ovšem možnost, že Vy a s Vámi souhlasící diváci budete oceňo-

vat jiné kvality a vlastnosti představení, např. - jak píšete - možnost „pobavit se, zasmát, dostat se ze současných problémů“. Tato kritéria nemůže odborná porota sdílet. Ale nebrání ani Vám, ani s Vámi souhlasícím, abyste je vyjádřili CENOU DIVÁKA, kterou vyhlásují pořadatelé na základě vyhodnocení ANKETY diváků. Loni jste ocenili NESOUTĚŽNÍ představení, které nespádá pod „pravomoc“ soutěžní poroty, ale je zahrnuto do nabídky pro cenu diváka. (Cenu jednotlivcům jste ovšem nedávali, to se mýlíte, ty v hodnocení diváků nejsou a nebývají zahrnuty.) V předloňské přehlídce jste této možnosti pro mimosoutěžní (makaronské česko-francouzské) představení nevyužili, ale to je zase jen v „pravomoci“ VÁS, diváků.

Pokud jde o „zásahy do jednání a navrhování poroty“, nebyvají už od listopadu 1989 zvykem a nikdo z pořadatelů (na žádné přehlídce, kterou znám) o ně ani neusiluje.

S pozdravem Váš Jiří Hraše

Vážená paní Hnyková,
předem se omlouváme, že reagujeme se zpožděním na Váš tak milý dopis, který nás všechny nesmírně potěšil. Velmi přesně se Vám podařilo vystihnout, s jakými pocity odjížděl náš soubor z přehlídky ve Vysokém nad Jizerou. Naštěstí to nepřijemné je už dávno zapomenuto a zůstaly jen dobré pocity ze skvělé atmosféry, o kterou se ve Vysokém postarali hlavně pozorní diváci a sehraný organizační tým. Opravdu nebyť zbytečně soutěžního ducha přehlídky a překvapivě přísného hodnocení poroty, nenašlo by se

nic, na co bychom mohli vzpomínat ve zlém. Krásné prostředí pro nás z Moravy netypických hor, pohostinnost místních lidí (ať už milého pana starosty, lidí v muzeu, v pekárně či v divadelním spolku), vstřícnost Krakonošova ve spojení s perfektně připravenou akcí (báječné ubytování, dobré jídlo, přátelské posezení po představení), to všechno nám doslova vyrazilo dech. Jeli jsme k Vám poprvé a netušili jsme, s kolika opravdovými nadšenci pro ochotnické divadlo se setkáme. Trochu nás tedy rozladil nepochopitelný přístup poroty, která hodnotila pouze věci, jež jako ochotníci v pravém slova smyslu nepovažujeme za nejdůležitější. Přijeli jsme skutečně hlavně pobavit a rozesmát diváky a taky sami sebe, a to se nám snad povedlo.

Váš dopis a článek ve Větrníku, které jsme si společně přečetli při setkání našeho souboru, považujeme za jakési zadostiučinění a srdečně Vám za obojí děkujeme. A děkujeme také za Vaše povzbuzení v práci, kterou máme rádi, a budeme v ní samozřejmě pokračovat. Snad se s milým a vnímavým vysokým publikem ještě někdy setkáme, když ne jako „soutěžící“, tak určitě jako návštěvníci a oddaní příznivci vaší přehlídky.

Za celý soubor přejeme Vám a vysokým divadelníkům všechno nejlepší do nového roku, hodně úspěchů při organizaci dalších ročníků Krakonošova divadelního podzimu a mnoho zdaru ve Vaší bohuľibé činnosti.

*Za křenovický Divadelní soubor
Antonína Vorla Tereza Bartošíková
a Jana Mazálková*

Francie - listopad 1999

„Tak jsme se tedy vydali na velkou cestu znovu do Normandie. Je 12. listopadu léta Páně devatenáctistého devěadesátého. 16.20. Naloženo snad všechno. Tedy: loutková scéna, hudební nástroje, flašinet, patnáct lidí z Vysokého a dva řidiči. Třikrát jsme objeli kostel a zamířili do Liberce, kde před bazénem na nás mají čekat lidé z pěveckého sboru...“ Tak začíná deník, který si až do neděle 21. listopadu 1999 vedli členové loutkového souboru vysokého Divadelního spolku Krakonoš o svém putování, hraní, setkávání, prostě o zážitcích z těch deseti dnů, které - částečně spolu s libereckým Vokálním oktetem - strávili ve Francii. Další informace jsem získala od Ing. Josefa Hejrál, jednoho z těch, kteří své postřehy uložili do paměti počítače.

Co dalo podnět k vaší cestě do Francie?

Především to byl ohlas na naše vystoupení na loutkovém festivalu v Dives sur Meer v roce 1997. A potom také naše velmi vřelý přátelství s divadelním souborem Sans-Lien. To podnítilo pozvání od zástupců Společnosti československo-francouzské kulturní výměny, která k 10. výročí 17. listopadu zorganizovala Týden československé kultury. Ještě před námi odjely do Francie loutky z různých míst Podkrkonoší a na čas obýdly jednu místnost radnice v Trouville. Byl mezi nimi i náš vysoký Krakonoš s babičkou a děvčátkem.

Jaké hry jste si připravili pro francouzské publikum?

Připravili jsme si Schmoranzův Začarovaný les a Čechova Kašpárka doktorem. Kašpárka doktorem jsme hráli v češtině. Text Začarovaného lesa přeložila Jarmila Deléphine do francouzštiny a tak vznikla dvojjazyčná divadelní knížka stejně jako v případě Měšťáka šlechticem. V této hře jsme loutky pouze vodili, hlasy jim propůjčovali naši francouzští přátelé z Divadla Sans-Lien.

Kde všude jste hráli?

Celou neděli po příjezdu jsme zkoušeli v Dozulé. Hráli jsme v již známém Cassinu v Trouville a také v Ouistrehamu a Colombelles u města Caen, kde jsme vystupovali na podzim poprvé.

Jak vás přijímalo publikum?

Hráli jsme pro děti i dospělé diváky a myslím, že představení měla úspěch. Ale nejenom představení. Čtenářům to možná bude připadat zvláštní, ale pro Francouze loutkové divadlo není tak důvěrnou záležitostí jako pro nás. Někteří ho vůbec neznají a naše vystoupení se tak pro ně stala první příležitostí k seznámení se s tímto druhem umění. Zajímalo je všechno - způsob hraní, loutky - děti si je často chtěly osahat -, kulisy, zákulisí s technickým zázemím... Bylo to pro ně nové, neobvyklé. Po každém představení padaly spousty dotazů, které zodpověděl ředitel Divadla Sans-Lien Daniel Gilbert nebo můj bratr prostřednictvím Jarmily Deléphine, jež tlumočila.

Kde jste byli ubytováni?

Bydleli jsme po jednom po dvou v rodinách členů Československo-francouzské společnosti v několika normandských městečkách v okolí Caen a částečně jsme se u nich i stravovali.

V čem byl váš loňský podzimní pobyt jiný než ten v létě 1997?

Byl mnohem náročnější - časově, fyzicky, psychicky. Před obecnostmi jsme vystoupili celkem třináctkrát, a to v průběhu pouhých čtyř dnů; diváci, kteří zhlédli naše představení, se počítají na stovky. Prostory jsme si museli pokaždé více či méně přizpůsobit k hraní, s čímž ostatně po zkušenostech z minulosti již počítáme a díky našim technikům je umíme využít.

Měli jste vůbec čas na odpočinek?

Nebylo ho mnoho, ale přesto jsme se několikrát setkali s našimi francouzskými přáteli a ochotníky. Každé toto setkání ve mě zanechá velmi hluboký dojem. Pokaždé se utvrdím v tom, že vůbec nezáleží na tom, kde člověk žije, aby měl společné citění, společné koníčky a zájmy. Říká se, že hudba spojuje národy, ale já si myslím, že nejenom hudba. Zkrátka mohou za to múzy.

Jeden den jsme věnovali návštěvě zámku Mont Saint Michel. Nebyli jsme tam sice poprvé, ale jeho prohlídka a zejména zpěv našich spolucestovatelů - pěveckého oktetu z Liberce - uprostřed chrámu patřily k nejsilnějším zážitkům vůbec. V poslední den pobytu - v sobotu - se nám i přes nepříliš příznivé počasí

podářilo uspořádat turnaj v petánku. Proběhlo tak již třetí kolo nultého ročníku, s mezinárodní účastí. Našinců bylo sedm a mezinárodní účast představoval můj domácí, který s Honzou Vavroukou samozřejmě vyhrál.

Padla při vašich setkáních s francouzskými přáteli nějaká zmínka o další spolupráci?

Na závěrečném setkání Daniel Gilbert oznámil, že počítá s další spoluprací mezi našimi soubory na Moliérově Lakomci, přičemž nadále přetrvává náš společný projekt Měšťák šlechticem, se kterým máme ještě v letošním roce vystupovat.

Děkuji za rozhovor a přeji zlomte vaz.
Alice Sládková

Z HISTORIE dávné i nedávné

Hospoda U Dědků

Dnes už neexistuje ani dům, v němž se nacházela. Byl to jediný dům na náměstí, který měl podloubí, a byl zbourán, když se stavělo nákupní středisko.

Nejstarší záznam o tomto domě najdeme v zápiscích písmáka a preceptora Věnceslava Metelky z Pasek, který si velmi pěkně zapsal průběh pohřbu šenkýře Dědků, kterého se Metelka jako jeho přítel a muzikantský kamarád

zúčastnil. Popisuje průvod cechů, muzikantů a zpěváků. Šenkýř byl totiž velmi známý a výborný zpěvák. Po jeho smrti se dům dostal do vlastnictví lékárníka Tomíčka a na počátku 20. století už patřil rodině Dr. Heřmanského, který ho dostal pravděpodobně s věnem manželky rozené Kramářové (Vincencové).

Dům č. 117 byla stará budova z kamene. Za požáru v roce 1834 také hořel, naštěstí jen krovy. Přízemek, kde už tenkrát byla hospoda, zůstal ušetřen. Zdi domu byly velmi silné, z kamene a vepřovic. Přední fronta do náměstí byla přesně proti severu. Byla tam kuchyň, úplně bez slunce, tmavá, studená a vlhká.

Rodina lékaře Dr. Heřmanského bydlela v I. poschodí v pěkném, světlém a prostorném bytě a jen v přízemí byly místnosti pronajímány postupně různým šenkýřům. Ke konci minulého století si pronajal hospodu U Dědků pan Antonín Koldovský, rodák ze Stanového. A tak se tato hospoda stala na dlouhý čas místem zastaveníček známých pokrokových Stanováků. Hlavně v neděli dopoledne po mši nebo při pohřbech ze Stanového se hospoda plnila Stanováky.

Z podloubí se vstoupilo do klenuté síně, vpravo byla kuchyně a přímo byly dveře do sklepa, kam se chodilo pro každý půllitr piva. Šenkovna byla v zadní části domu, tedy k jihozápadu, do dvora, byla slunná a teplá. Zařízení bylo podobné jako ve všech již zaniklých hospodách. Svítlo se petrolejem, který kolem roku 1910 vystřídál acetylén.

Talíře, hrnečky a talířky pro hosty byly ze silného bílého porcelánu a příbory obyčejné. Dřevěná podlaha se drhla dvakrát týdně rýžovými kartáči a myla sodovou vodou.

Zavírací hodina nebyla, ve všední den na obědy nechodil nikdo, jen sedmkrát do roka o jarmarcích bylo plno. Na dvoře byly dvě maštale pro koně a chlév pro dobytek. Handlíři a jarmarečníci přijížděli už v neděli, spali na zemi, na židli, někdo s hlavou položenou na stole, někdo si lehl do chléva nebo do maštale. Žádné ubytování v hospodě nebylo. Na snídani nebo ke kávě se nosily koláče od Hnyků pekařů. K obědu se pro tyto hosty navařila polévka, guláš, upekly vály sekané a vepřové s knedlíkem a zelím.

Asi ve 20. letech měla U Dědků sídlo agrární mládež, měli tam i svou knihovnu a v neděli dopoledne členům knihy půjčovali. Příležitostně do této hospody chodila i vysocká mládež, která se soustřeďovala kolem mladého správce nemocnice pana Brázdy. Byl nadšeným zpěvákem, a tak se hodně zpívalo.

Šenkýř Antonín Koldovský zemřel v roce 1924 a po něm vedla hospodu vdovským právem jeho žena Antonie až do roku 1940, kdy hospoda U Dědků zanikla. Bohužel tento objekt nebyl zanesen do chráněných objektů památkové péče, dlouho nebyl opravován a nakonec podlehl demolicí, aby se uvolnil prostor pro nákupní středisko.

Z archivních zápisů paní Boženy Nesvadbové, dcery manželů Koldovských, převyprávěla Ludmila Hnyková



Na obrázku jsou vedle sebe tři zaniklé hospody: zleva U Dědků, U Českého lva (dnes dům Petra Josífka) a U Landverů (bývalý hotel Mařatka)

Duha - nebeské překvapení

*Barevná jako pastelky,
průhledná jako led,
je to krása, je to žas,
jen se koukni, hned jdi psát
o té kráse nebeské.*

Dana Večerníková, 7. třída

Polární zář

Bylo to v druhé polovině třicátých let. Rok už přesně nevím, snad je to někde v kronice zapsáno. Vím ale určitě, že končil leden. V sokolovně se připravovaly šibřinky. Pomocníci chodili celý večer. Vtom kdosi přiběhl a „pojdte se podívat, honem, je vidět polární zář“. Vyšli jsme před sokolovnu. Takový jev předčí i tu nejbujnější fantazii.

Na severní obloze tyčily se vzhůru jakoby skleněné hranoly, hustě k sobě

poskládané, různě veliké a trochu šikmo se sbíhající do středu. Celé hořely, od bledě žluté po ohnivě červenou. Šlehalo z nich plamenné jazyky, které ozařovaly severní nebe. Barvy se chvěly a prolínaly. Mezi tím ledově modrá mrazivě tlučila celou tu zář.

Dívali jsme se v úžasu na jev, který nevymizí z paměti celý život. Ani komety, ani zatmění slunce se mu nevyrovnalo.

Netrvalo to dlouho. Barvy začaly blednout, až se ztratily docela a zůstalo jen tmavé nebe.

Rozcházelí jsme se. Dospělí pokyvovali hlavami, že takový úkaz na obloze nepřinese nic dobrého. Že bude válka. Ta skutečně zakrátko vypukla, ale pochybuji, že ta nádherná polární zář s tím měla něco společného.

Anna Čeřovská

CESTUJI, CESTUJEŠ, CESTUJEME

Opravdu krátká zpráva z Austrálie

Bylo nebylo a přece bylo. Za devatero řekami a devatero horami a snad ještě dál - skoro před rokem se mi splnilo jedno z dětských přání. Dvě zavazadla, talismany od přátel, hlava plná do té doby neskutecných představ a dvacet hodin v letadle k protinožcům. Nad ránem vysoko v oblacích se probouzím do východu slunce, myslím, že krásnější pohled

a pocit se člověku naskytne jen málokdy. Jsme nad Sydney, krátce potom se sneseme na letiště a pokračuji do Brisbane. Jsem tak unavená tou změnou času a prostoru a hlavně roční doby - je tu parné vlhké léto -, že mi vlastně vůbec nedochází, kde jsem. Následující tři měsíce svého života strávím 120 kilometrů severně od Brisbane, stát Queensland, na Zlatém pobřeží Pacifiku. Budu bydlet v letním domě ve stráni nad údolím s banánovníky, mangovníky a hlavně eukalypty, který bude zepředu podepřen jakýmsi ocelovými nohami (vsadit ho celý do země je tu neekonomické, ale hlavně se to nedělá, domy tak díky proudícímu vzduchu mohou lépe „dýchat“ - vzdušná vlhkost se pohybuje i přes 75 %) a v němž nebude po jakékoli formě vytápění ani náznak. Ještě že mám s sebou vlněné ponožky! I když na co vlastně? V této oblasti je teplo po celý rok, lidé se chodí denně koupat do moře, které má v létě až 27 °C, v zimě teplota pochopitelně klesá, ale koupat se dá stále.

Dokud neuslyším, že místo budíku tu výborně fungují papoušci, kteří přilétají do krmítka na terase brzy po ránu na snídani a křičí přitom tak, že se prostě vzбудit musím, neuvěřím. A opravdu - papoušků ve všech barvách a velikostech je tu stejně jako obrovských neznitelných švábů a jedovatých pavouků. Nemám zatím ani zdání o tom, že si každý večer před usnutím budu vyklepávat peřinu a po ránu boty, že repelent se mi stane nezbytností, a to hlavně po setmění.

Téměř každý den budeme večeret na terase, obyčejně bude vát vlahý větřík

a nebe bude plné hvězd. Dokonce najdeme i Jižní kříž, ale co je to všechno proti našemu Velkému vozu! Kolem sedmé hodiny večerní je už dokonalá tma, o to dříve se ráno rozednívá. Tolikrát se budu snažit ráno si přivstat a dojet na pláž zachytit východ slunce, tolikrát se těším, že uvidím, jak se slunce vynoří z vln, jen ten moment vždycky zaspím...

Lidé tu většinou chodí bosí, a to téměř všude. Po pláži zcela určitě, ale i nakupovat, do kavárny, do hospody, naopak některé restaurace obuv vyžadují. Nejčastějšími botkami, které se tu dají vidět, jsou sandály. Také na oblečení místní občané značně ušetří, stačí tričko a šortky, doplní-li je velice oblíbenými „žabkami“, jsou řádně vstrojeni do pátečního baru. Tam chodí převážně muži a pijí převážně pivo. Nejznámější a nejžádanější je XXXX (4X) a Victoria Bitter (VB), servírují se buď v třetinkových lahvičkách nebo ve sklenicích naplněných až po okraj, téměř bez pěny. Všude je příšerně nakouřeno a interiéry i se zahrádkami jsou zařízeny plastovým nábytkem, to aby jim to tam všechno nezplesnivělo při deštích a denní výši zmíněné vysoké vzdušné vlhkosti. Což mi připomíná, že ve skříních se doporučuje neustále svítit, aby se vám v botách a na šatech, které nepoužíváte denně, takhle prima plíseň nerozrostla. Já ve skříní nesvítala, nebylo čím, takže mi po třech měsících přišla naproti zimní bunda, ve které jsem přijela a od té doby ji nikdy nepoužila, a několik letních šatů, které však byly příliš teplé na zdejší poměry... Ani na ty ponožky od babičky nikdy nedošlo!

Takhle země je rájem pro rodiny, nejvíc

pak pro děti. Zdá se, že ty se tu rodí se surfařským prknem a blánami mezi prsty a vypadá to, že ani v pozdějším věku je nic jiného nezajímá. Celý život u vody a ve slunci a kůže se jim zbarví do čokoládova, i když klasického úředníka, zavřeného ve většině času v kanceláři, také na pláži bezpečně poznáte - čistý alabastr. Páteční večery rodinek s dětmi patří pak klasicky večeri na pláži u piknikových stolečků, které jsou téměř všude. V rybárně si objednájí „fish and chips“ (obalovanou rybu s hranolkami - a že nabídka čerstvých ryb nemá konce a dohromady nic nestojí!) a mezitím co čekají na vyřízení objednávky, dostanou kus ananasu nebo melounu na ukrácení dlouhé chvíle. Všichni jsou k sobě laskaví a zdvořilí, zdraví se při procházkách, i když se neznají, zřejmě to bude tím sluncem. Zdá se, že my ho tu v Čechách moc nemáme...

Klokani tu běhají volně a někdy se podaří zahlédnout i malinkého v maminčině kapse. Když se přemnoží, střílejí se, jako u nás zajáci. Koaly zase volně pospávají v eukalyptech, jejichž listy jim chutnají nejvíce, někdy se samečkové vzbudí a hlasitě zachrápou, to aby ostatní věděli, že jsou tu pány, a den jim líně plyne.

Je to jiný svět, příliš vzdálený všemu a všem, příliš rozlehlý a snad i nekomplikovaný pro nás Evropany, alespoň tak se zdál mně.

Na podzim a s přicházejícími Vánoci, které se tam dole slaví na písku na pláži v horkém slunci, se mi možná po tom teple zastesklo. Ale ono léto v životě lidí není přece všechno...

Valerie Hnyková

SPORT

Zpráva Ski klubu

Na výroční členské schůzi Ski klubu U Ferryho 11. prosince 1999 zazněly informace z jednotlivých úseků, zprávy o hospodaření, činnosti, plánu činnosti, a protože tato schůze byla současně i volební, bylo zvoleno nové vedení klubu.

Největší akce klubu - stavební - v minulém roce se odehrávala v běžeckém areálu a ve Ski chatě. Výbor TJ odsouhlasil naše návrhy a uvolnil částku padesát tisíc korun. Takže zatímco naši závodníci prakticky dokončili podzimní přípravu, my jsme se pustili do uskutečňování plánů. Podařilo se nám brigádnicky, ale především díky obětavé a nadšené práci některých členů, příznivců a sponzorů udělat více, než jsme počítali. (Finanční prostředky bylo možno čerpat až od 1. října.) Zaslouhou Pavla Šaldy a Karla Burgermeistera stojí komín. Pořízena a instalována byla kamna. Kompletně hotov je septik a pět set metrů dlouhá přípojka vody. Díky pomoci pana Vaverky máme nataženy podzemní kabely pro ozvučení celého areálu. Usazeny byly dvě sloupové betonové patky. Bylo opraveno stávající WC a upraven prostor stadionu i nová navážka. Dokončenu a zazimovánu máme hrubou stavbu zděných záchodů. Hotové je napojení vody a odpadu v buňce občerstvení. Čelní prostor v „mezibunčích“ máme nejen obložený dřevem, ale i patřičně ski-

jácky vyzdobený. Odpracovány byly stovky hodin. Největší kus práce odvedl bezesporu pan Buchar, který spolu se Zdeňkem Seidlem akce i vedl. Poděkování patří i Františku Kučerovi. Z našich nečlenů Romanu Čivrnému a Josefu Fučíkovi. Bez Františka Matouška, jeho techniky a pomoci, bychom nemohli vůbec začínat. Všem, kteří se na akcích nějakým způsobem podíleli, patří poděkování.

Z mnoha naplánovaných akcí máme úspěšně za sebou Vysocké kritérium 27. prosince, Mistrovství KSL dorostu a dospělých 2. ledna a Mezižupní závody žactva 15. ledna. Na těchto závodech startovalo 150 až 200 závodníků. Dokonale prověřily naši připravenost na největší akce sezony. Ve dnech 20. - 21. ledna to budou veliké závody žactva v obřím slalomu, pak Vysocký Ski sprint 29. ledna a konečně i prestižní Mistrovství ČR žactva ve dnech 5. - 6. února. Rádi vás touto cestou zveme i na plánovaný bál 12. února, opět s country kapelou z Vrchlabí. Jako spolupořadatelé se budeme podílet i na dalších závodech, např. na Mistrovství ČR s mezinárodní účastí v Harrachově 12. února. Nově máme vyškoleny dvanáct rozhodčích III. třídy. Dohromady 67 rozhodčích, 2 ústřední, 8 s I. třídou, 16 s II. třídou a 41 s třídou III. Počítáme s jejich pomocí a doufáme, že neztratíme elán ani chuť, neopustí nás odhodlání a všechny akce se nám vydaří.

Hlavním úkolem Ski klubu je výchova závodníků. Věříme, že i naše letošní závodní sezona bude úspěšná, a přáli bychom si mezi sebou přivítat nové talentované žáky. Trenéři obou úseků jsou připraveni se jim věnovat.

Ke dni výroční volební schůze měl náš klub 113 členů. Členové po dovršení patnácti let se dle stanov mohli zúčastnit voleb. Výsledkem tajného hlasování je složení nového výboru ČSK Vysoké nad Jizerou na čtyřleté období. Zvoleni byli : Ing. Jiří Bartoš (sekretář), Josef Buchar (hospodář), Jiří Doubalík (předseda), Jiří Holeček (matrikář), Ladislav Kučera (místopředseda), František Mejsnar (zástupce rozhodčích), Petra Pohanková (za úsek AD - alpských disciplín), Zdeněk Seidl („duše“ klubu a zástupce ve Svazu lyžařů), Pavel Šalda ml. (za úsek běžeckého lyžování). Správcem areálu je František Kučera, našim expertem na měření Ing. Josef Hejral.

Práci výboru a celého klubu v roce 1999 shrnul předseda slovy: „Neskřívám uspokojení, domnívám se, že se nám společně podařilo nejen si udržet první místo neaktivnějšího a nejvýznamnějšího oddílu TJ, ale že Ski klub patří bezesporu stále i mezi ty, kterými se Vysoké nad Jizerou může chlubit.“

V posledním roce tisíciletí přejeme sportovní úspěchy našim závodníkům, všem našim členům, příznivcům, sponzorům. Čtenářům Větrníku pak mnoho spokojenosti, pohody, zdraví a štěstí.

Zachovejte nám přízeň i v roce 2000.

S lyžařským SKOL za výbor klubu Jiří Doubalík, předseda ČSKV

Na 19. února se chystají závody Po staru s obvyklým programem. Všechny zájemce srdečně zveme.



KČT

20. listopadu 1999 - zamykání cest

Trasa Vysoké nad Jizerou - Vojtěšice - hospoda U Mikšů - Vejpálka - Poniklá - Roprachtice měřila zhruba 24 kilometrů. Počasí bylo mrazivé, ale krásné slunečné. Cestou vládla pohoda. Tři turisté při cestě z Poniklé, již za tmy, zjistili po hodině chůze, že jsou opět v Poniklé. I to se může přihodit. Akce se zúčastnilo 28 příznivců turistiky.

26. prosince 1999 - na Štěpána na Štěpánku

Vánoční akce se zúčastnilo 7 turistů na běžkách.

1. ledna 2000 tradiční zahájení sezony

Sezonu jsme zahájili opět na běžkách. Šestnáct kilometrů dlouhou trasu na Štěpánku a zpět absolvovalo 23 turistů.

Jiří Libal

Společenská kronika

Narození

Dne 15. 11. 1999 se manželům Haně a Pavlu Skalských z Vysokého nad Jizerou narodila dcerka *Vendula*.

Dne 23. 11. 1999 se manželům Petře a Martinu Patočkovým ze Sklenařic narodila dcerka *Nikola*.

Dne 27. 11. 1999 se manželům Janě a Tomáši Klímovým z Vysokého nad Jizerou narodil syn *Jakub*.

Dne 2. 12. 1999 se Monice Náchodské z Horní Tříče a Antonu Bujdákovi narodila dcerka *Eva*.

Hodně štěstí!

Úmrtí

Dne 21. 12. 1999 zemřel *Přemysl Štěpánek* ve věku 74 let.

Dne 21. 12. 1999 zemřela *Ludmila Jechová* ve věku 78 let.

Dne 5. 1. 2000 zemřela *Marie Nováková* ve věku 90 let.

Všem pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Děkujeme všem přátelům a známým, kteří se přišli naposledy rozloučit s panem Přemyslem Štěpánkem, za projevy soustrasti a květinové dary.

Rodina Štěpánková

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

10. 01. Jaroslava Frančová 78 let

10. 01. Hana Šírová 74 let

16. 01. Ludmila Hájková 78 let

22. 01. Karel Bartoníček 76 let

28. 01. Josef Hásek 86 let
29. 01. Jarmila Patočková 77 let
03. 02. Hilda Zemanová 84 let
08. 02. Milada Bažantová 74 let
11. 02. Bohuslav Kvarda 73 let
12. 02. Štefanie Nečásková 70 let
16. 02. Jülie Hladíková 72 let
18. 02. Bohumír Hajný 82 let
19. 02. Věra Voříšková 82 let
20. 02. Josef Bartoníček 70 let
26. 02. Věra Rónová 70 let

Horní Tříč

01. 01. Zdeňka Novotná 83 let
08. 01. Čestmír Slavík 75 let
10. 01. Marie Hladíková 72 let
17. 01. Blažena Hančová 77 let
10. 02. Miloš Hrubý 76 let
10. 02. Ludmila Stehlíková 81 let
13. 02. Marta Bartoňová 81 let
15. 02. Josef Škoda 76 let
26. 02. Anna Vránová 72 let
28. 02. Josef Vrána 80 let

Sklenařice

01. 01. Josef Opřátko 76 let
15. 01. Eva Kavánová 70 let
17. 01. Ludmila Habová 87 let
28. 01. Ladislav Metelka 77 let
28. 01. Marian Stochel 79 let
20. 02. Bohumil Vondrák 81 let

Stará Ves

05. 02. Marie Janoušková 79 let

Všem jubilantům blahopřejeme!

Zlatá svatba

Dne 26. ledna oslaví 50 let společného života Jarmila a Vladimír Hladíkoví z Vysokého nad Jizerou.

Do dalších let přejeme hodně zdraví a štěstí!